

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 103/07-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. júna 2007 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. P. B., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava II, Úradu justičnej a kriminálnej polície v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: OUV-120/30-2002, aktuálne ČVS: ORP-120/1-OVK-B2-2002, postupom Okresnej prokuratúry Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Pv 199/2002 a postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 189/02, aktuálne 5 T 50/06, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. P. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. marca 2007 doručená sťažnosť JUDr. P. B., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava II, Úradu justičnej a kriminálnej polície v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: OUV-120/30-2002, aktuálne ČVS: ORP-120/1-OVK-B2-2002, postupom

Okresnej prokuratúry Bratislava II (ďalej len „prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Pv 199/2002 a postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 189/02, aktuálne 5 T 50/06.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že 28. januára 2002 bolo proti sťažovateľovi (v tom čase ako komerčnému právnikovi) vznesené obvinenie pre trestný čin útoku na verejného činiteľa. *„Až po uplynutí temer piatich rokov, dňa 23. 1. 2007 bolo v trestnej veci sťažovateľa konečne právoplatne rozhodnuté (...).*

Okresný súd rozsudkom 5 T 50/06 zo dňa 07. 11. 2006 sťažovateľa spod obžaloby oslobodil.

Okresný prokurátor Bratislava II podal proti rozsudku dňa 09. 11. 2006 odvolanie a to napriek tomu, že zjavne nemohlo byť úspešné, spôsobilo však aspoň pokazené Vianoce sťažovateľovi a ďalší prieťah v konaní...

Krajský súd v Bratislave uznesením 3 To 115/06 zo dňa 23. januára 2007 odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietol. Uznesenie bolo sťažovateľovi doručené dňa 26. 02. 2007. (...)

Sťažovateľ je presvedčený o tom, že či už z hľadiska zložitosti, či z hľadiska spôsobu prerokovania, v tak evidentne jednoduchom a banálnom konkrétnom trestnoprávnom prípade sťažovateľa, nie je primerané, aby trestná vec nebola temer päť rokov orgánmi činnými v trestnom konaní a súdom spravodlivo právoplatne skončená. Stalo sa tak v dôsledku liknavosti zúčastnených orgánov štátnej moci, či lepšie povedané nekonaním, nesprávnym postupom a ignoráciou platných právnych predpisov vrátane Ústavy SR. “

Vzhľadom na uvedené podstatné skutočnosti sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vydal nasledovné rozhodnutie:

„Základné právo JUDr. P. B. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, garantované čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, postupom Okresného riaditeľstva policajného zboru v Bratislave II (Úradu justičnej a kriminálnej polície), v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: OUV-120/30-2002 aktuálne ČVS: ORP-120/1-OVK-B2-2002; postupom Okresnej prokuratúry Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn.: 3 Pv 199/2002;

a postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 189/02, aktuálne 5 T 50/06; bolo porušené.

Sťažovateľovi JUDr. P. B. sa priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 1 500 000,- Sk (...), ktoré sú vyššie označené orgány štátnej moci spoločne a nerozdielne povinné uhradiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu na jeho účet (...).“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne

neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava II, Úradu justičnej a kriminálnej polície v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: OUV-120/30-2002, aktuálne ČVS: ORP-120/1-OVK-B2-2002, postupom prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Pv 199/2002 a postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 189/02, aktuálne 5 T 50/06.

1. Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti fyzickej osoby na konanie pred ústavným súdom je podanie sťažnosti v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť (pozri napr. I. ÚS 120/02, I. ÚS 124/04). Zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03).

Ústavný súd už rozhodol, že v kontexte ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je v zásade „iným zásahom“ pre počítanie lehoty pre včasnosť podania sťažnosti (I. ÚS 161/02, I. ÚS 6/03).

Lehota na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy začala v okolnostiach danej veci plynúť dňom, keď sa sťažovateľ „dozvedel“ o zbytočných prietáhoch, teda o „inom zásahu“ voči orgánom činným v trestnom konaní a napokon voči okresnému súdu, ktoré označil za účastníkov tohto konania. Keďže v danej veci rozhodol okresný súd „*rozsudkom 5 T 50/06 zo dňa 07. 11. 2006*“, sťažovateľ sa o napadnutých zbytočných prietáhoch mohol dozvedieť najneskôr v uvedený deň. Pretože predmetná sťažnosť bola podaná na poštovú prepravu v čase (23. marca 2007), keď už uplynula lehota ustanovená v § 53 ods. 3 zákona

o ústavnom súde, ústavný súd sa nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok uvedených v sťažnosti. Z uvedených dôvodov bolo potrebné sťažnosť posúdiť ako návrh podaný oneskorene.

2. Okrem uvedeného je podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov odstránenie stavu právnej neistoty. Tento účel spravidla nie je možné dosiahnuť po právoplatnom skončení napadnutého konania. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte trvalo (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nedochádza k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie (II. ÚS 139/02).

Z podania sťažovateľa a z pripojených listín vyplynulo, že uvedené konanie bolo Krajským súdom v Bratislave (ktorý nebol sťažovateľom označený za účastníka tohto konania ani v záhlaví, ani v petite sťažnosti) právoplatne skončené 23. januára 2007. Sťažovateľ sa napriek tomu na ústavný súd obrátil so svojou sťažnosťou až podaním z 23. marca 2007, ktoré bolo ústavnému súdu doručené 27. marca 2007, t. j. v čase, keď porušenie označeného základného práva už netrvalo a keď konanie o jeho sťažnosti pred ústavným súdom nebolo spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (mutatis mutandis I. ÚS 6/03).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti a preto, že sťažovateľ sa v predmetnej veci domáhal ochrany svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v čase, keď v označenom konaní namietané porušenie práva už netrvalo, a teda bola odstránená jeho právna neistota, pripadalo do úvahy odmietnutie predmetnej ústavnej sťažnosti aj pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. júna 2007